

[Justitsministeren.]

informationer, der vil indebære den væsentligste krænkelse.

Jeg vender mig herefter til den del af straffelovsforslaget, der angår de problemer, der er forbundet med oprettelse og brug af offentlige og private registre. Disse problemer behandles for tiden i det såkaldte registerudvalg. Udvalget har i sin tidligere nævnte delbetænkning fra juli måned 1971 fundet, at der er et væsentligt behov for regler om tavshedspligt for ansatte i datacentraler, som behandler det offentliges materiale. Spørgsmålet er meget aktuelt, idet det offentlige her i landet overlader størstedelen af sine edb-opgaver til virksomheder, der ikke hører under den offentlige forvaltning.

På baggrund heraf foreslås i straffelovens § 152 om tavshedspligt for personer i offentlig tjeneste eller hverv indsat en bestemmelse, der foreskriver tavshedspligt for ansatte på offentlige eller private datacentraler, som maskinelt behandler det offentliges materiale, og andre personer med lovlig adgang til disse centraler, f. eks. personer, der udfører serviceeftersyn med maskinparken.

Samtidig foreslås det generelt at kriminalisere såvel den ansattes egen uberettigede udnyttelse af de hemmeligheder, som omfattes af bestemmelsen i § 152, som andres efterfølgende udnyttelse af de oplysninger, der er fremkommet ved brud på tavshedspligten.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt sige mere om straffelovsforslaget, men skal kort omtale de øvrige forslag.

Forslaget til ændring af § 15 i ikrafttrædelsesloven til straffeloven tilsigter at skabe en udvidet beskyttelse for privatlivet i form af økonomisk godtgørelse for den tort, en person kan lide ved en fredskrænkelse. Efter den gældende regel er tilkendelse af godtgørelse for ikke-økonomisk skade ved en privatlivskrænkelse betinget af, at der foreligger en strafbar handling.

Der er utvivlsomt behov for en erstatningsretlig beskyttelse, der rækker ud over de tilfælde, hvor der kan statueres strafansvar. Jeg har derfor i overensstemmelse med straffelovrådet foreslået, at § 15 i ikrafttrædelsesloven ændres, således at der gives domstolene mulighed for i alle tilfælde, hvor en person har været udsat for en fredskrænkelse af en vis grovere karakter, under en

civil sag at tilkende den forurettede en økonomisk godtgørelse for den tort, der er overgaaet ham.

Forslaget til ændring af retsplejeloven vedrører spørgsmålet om politiets adgang til som led i efterforskning at foretage aflytning. Den foreslåede regel i straffelovens § 263, nr. 3, omfatter efter sin ordlyd alene „uberettiget“ aflytning. I dette forbehold ligger, at ikke enhver aflytning, der er omfattet af gerningsbeskrivelsen, behøver at falde ind under det straffbare område. I anvendelsen af ordet „uberettiget“ vil det derfor være muligt at indlægge, at politiet må være berettiget til som led i nødvendig efterforskning at foretage aflytning.

Det er min opfattelse, at politiet bør kunne foretage aflytning, hvis det må anses for påkrævet for at afværge eller opklare visse alvorlige forbrydelser. De myndigheder, der har været hørt over lovforslaget, har alle tilsluttet sig denne opfattelse. Problemet er at fastlægge, under hvilke retlige betingelser politiet skal kunne foretage aflytning.

Under hensyn til, at aflytning er et meget alvorligt indgreb i den personlige integritet, vil det ikke være rimeligt at lade berettigelsen heraf bero på en fortolkning af ordet „uberettiget“ i forslaget til straffelovens § 263, nr. 3. Jeg mener derfor, at der må skabes et særligt lovgrundlag herfor.

Ved fastlæggelsen af dette lovgrundlag bør man bygge på de regler om telefonaflytning, som blev vedtaget her i tinget i 1954, og som findes i retsplejelovens § 750 a. De to former for aflytning har en sådan lighed, at det må være rimeligt at lægge reglerne så tæt op ad hinanden som muligt.

Efter retsplejelovens § 750 a kan telefonaflytning principielt kun ske efter retskendelse. En sådan kendelse kan kun opnås, når der foreligger mistanke om visse alvorlige forbrydelser, der er opregnet i bestemmelsen, og det må antages, at aflytningen vil være af væsentlig betydning for forbrydelsens opklaring. I et vist meget begrænset omfang kan telefonaflytning dog også foretages uden retskendelse, når der er fare for, at øjemedet vil forspildes, hvis retskendelse skal afventes.

De former for aflytning, der nævnes i forslaget til straffelovens § 263, nr. 3, vil efter omstændighederne kunne medføre alvorli-